

Vezi și verso
Procesul Phoenix de Oradea

Pag. a 2-a - 3 martie 1991

Atacuri la adresa L.D.
Rom. Mare, II, 39, Smorie 194

ROMANIA MARE

Săptămîna pe lung

Kiraly și tovarșe Domokos, hul unde fusese fabricat, Yoko-
doct să vă faceți de ris prin hama. O dată ajunși acolo, ma-
Parlamentul Românici, stîlcin- teloși noștri dragi su dat

170000 de antihitleristi
războiul de vineri 1 martie, Cerna-
ziua de vineri 1-a acordat
liu Vadim Tudor i-a acordat
un interviu lui Mark Champion
de la ziarul britanic „The In-
dependent”. Pentru că tot
vorbim de englezi, ia să vedem
cu ce se mai ocupă B.B.C.-ul :
la interviuri-fluviu celei mai
urite femele apărute pe melca-
rurile românești de la joină-
rilele mitologiei Incoace. A-
ceastă ciunăfale cu mustăți,
tigănoasă și ciolănoasă, de poți
să faci ciocănele de țambal din
vertebrele ei, se numește Livia
Dandara și a lucrat ani de zile
ca lector al C.C. al P.C.R. și
cercetător la Institutul de Istorie
a Partidului, Brusca, dinor-
zaura a sărit șapte văi și-o vale
adincă și a devenit cea mai fe-
roce anticomunistă. Nu trebuie
uitat că acest schelet de
mamut stătea o zi la Muzeul
Partidului și șase zile alături,
la Muzeul Antipa, unde echipe
întregi de cercetători o țineau
în viață. Ce a declarat ea du-
minică seara la postul de radio
englezesc? Iată idelle: FSN,
Vatra Românească și PUNR
sunt organisme de extremă
dreapta (?!) iar Societatea Ti-
mișoara, PNT și Piața Univer-
sității sunt cele mai luminoase,
mai dulci, mai progresiste ex-
presii ale stîngii politice. Fi-
rește, n-a pierdut prilejul să
dea o copită și revistei noastre,
pe care o consideră, aidoma
stăpînului ei Pleșu, șovină și
antiromânească! Dacă era băiat
deștept, bibisiul ăsta ar fi pus
mina pe cartea „România în
viltoarea anului 1939”, apărută
la Editura Științifică și Enci-
clopedică în 1985, sub semnă-
tura acestei dandanale de
muieri. Dintre sutele de elogii
pe care vietatea asta le-a co-
mis acolo la adresa lui Ceau-
șescu, iată numai unul, desprins
de la pagina 222: „Prezența
tovarășului Nicolae Ceaușescu
în primele rinduri ale manifes-
tanților de la 1 Mai 1939 atestă
prețuirea pe care Partidul Co-
munist a acordat-o meritelor
sale geniale, discernămîntului
său politic, dirzeniei și intran-
sigenței revoluționare de care
dăduse dovadă pînă atunci”.
● Frați Români, știți oare de
ce a fost frig afară? A apărut
peste România o izobipsă
zice pe înțelesul tuturor meteo-
rologul de serviciu Romica Jur-
că. ● nouă revistă

O conștiință (a)normală, (a)morală,

și... „dreapta“

Timpul analizelor lucide pe marginea a ceea ce a fost epoca de dinaintea Revoluției din decembrie sigur că n-a venit. Nu numai pentru că pasiunile politice sînt încă mult prea infierbintate, dar perspectiva istorică însăși nu permite un unghi mai larg între laturile căruia să poată fi așezată multitudinea elementelor, care, în interdependența lor, constituie complexa noastră existență. Dincolo însă de acest impediment obiectiv al cunoașterii istorice, ca o cunoaștere de tip global, este, probabil, mai ușor a privi profilul moral al unora dintre eroii revoluției și... mai degrabă dintre „eroii“ noștri postrevolutionari.

Văd între acești eroi postrevolutionari silueta unei doamne, L.D., care, în coloanele „Dreptății“, plinge cu lacrimi de crocodil, fiindcă nu poate avea la îndemână, pentru a scrie o istorie obiectivă, decît documente falsificate; nu-și poate alina mistuitoarea-i dorință de a cunoaște adevărul istoric pur, neîntinat fiindcă presa feseniștă nu-i oferă decît „acte și rechizitorii contrafăcute“; nu poate atinge momentul superior al „sintezei istorice“ pentru că și în zilele noastre, din cauza puterii care o cenzurează extrem de riguros, exact ca în „epoca stalinistă, cominternistă, dogmatică din deceniile „obsedante“, domnia-sa este în imposibilitatea de a reconstitui, pe baza cercetărilor sale arhivistice, de bibliotecă etc. etc. în imagini dintre cele mai captivante „episoade istorice“ și „personalitățile“

care le-au ilustrat. Ba, mai mult, presiunea morală la care ar fi supusă de „istoria cotidian-politică“ doamna L.D. este atît de mare, atît de sufocantă încît i se oprește respirația științifică, uită pur și simplu prin ce sertare și-a așezat fișele, manuscrisele pregătitoare, paginile cu reflecțiile sale profunde și alte „premise materiale“ ale unei capodopere aflate în statu nascendi de 2 decenii și jumătate.

Oare cum să n-o compătimim și noi pe doamna L.D., chiar dacă sîntem acuzați, grație prodigiosului dumneaei condei, de spirit vulgar în ceea ce scriem, de injurie, calomnie și analfabetism, că nu-și poate etala savantele-i cunoștințe nici măcar prin intermediul presei de opoziție, care, după ce că este foarte puțin numeroasă, mai este și vitregită, hăituită, nedifuzată? Sau că nici prin intermediul Televiziunii n-are cum să se exprime, deși se știe, iar domnul Vartan Arachelian, spre pildă, poate n-a uitat, că a beneficiat încă din primele zile de după Revoluția din decembrie de vastele cunoștințe istorice și talentul inegalabil ale doamnei L.D. pe o temă absolut incitantă: Cominternul și P.C.R.

Teribil de intrigată este doamna L.D. că în România mai există încă Partidul Comunist, că „nomenclaturisti“, pe „specialități“,

sînt în funcții, că se păstrează fostele instituții (poate că doamna L.D. ne dă și nouă adresa unde filtează, de exemplu, Institutul de Studii Istorice și Social-Politice în care și-a desfășurat prodigioasa-i activitate științifică pînă la Revoluția din decembrie), că, din toate aceste „motive“, societatea românească, cu excepția anti-comuniștilor, în fruntea cărora strălucește evident personalitatea domniei sale (n-o fi oare cumva gelos domnul Corneliu Coposu?) nu-și poate asuma măcar „o parte din miracolul eliberării“ de cosmarul nopții comuniste etc. etc.

Am citit și am recitat, așternute pe prima pagină a „Dreptății“ din 2 martie, aceste gînduri minoase, imbibate de venin ale doamnei L.D., după care mi-au răsunit, în memorie, multe altele pe care, ani de zile, aceeași distinsă doamnă, atunci o excelentă tovarășă, le-a rostit, mai ales în sedințele de partid. Și le-a rostit cu „pasiune și devotament revoluționar“ lăudînd în stînga și în dreapta, dar cu precădere în „sus“, reușind să-și acopere astfel prea evidentă precădere a (ne)muncii pentru care primea o remunerație bună. Oricum mai mare decît cea pe care o primea cel ce scrie, nu fără indignare, aceste rînduri.

Cu asemenea voci și astfel de condeie „Dreptatea“ și partidul al cărei oficios este să tot cîștige aderenți și simpatizanți. Acum și... în vecli veclilor, AMIN!

MARIN BADEA

Stupiditățile emise de un indecent

„Doctor docent”

Mobilul care m-a determinat să mă adresez dv. îl constituie un interviu acordat de doamna Livia Dandara postului de radio englez B.B.C. și difuzat în limba română, în seara zilei de 3 martie a.c., la o oră de maximă audiență. Pentru a vă face o imagine asupra personajului incriminat, trebuie spus că Livia Dandara nu deține titlul de doctor docent, așa cum s-a prezentat, bag samă pentru a conferi o cât mai mare și apăsătoare autoritate științifică celor dezbătute în interviu. De la titlul de doctor în istorie și până la docență este încă un anevoloz și lung drum. Se vede treaba însă că până la indecență drumul a fost mai scurt.

În spusele domniei sale și-a permis să taxeze revista „România Mare” ca fiind o publicație de extremă dreaptă, periculoasă, naționalist-șovină și, culmea, antiromânească. Pentru milioanele de români revista „România Mare”, în aceste vremuri de cumplită încercări istorice, de atacuri furibunde atât din interior cât și din exterior — la integritatea teritorială a României, la inviolabilitatea fruntarilor ei, de atentate miseleşti la însăși ființa neamului — este o adevărată tribună de afirmare a continuității milenare a poporului român în spațiul mic și al străvechii „Dacia Felix”. Revista „România Mare” este purtătoarea culezătoare a standardului patriotismului, al conștiinței naționale, este pilnea spirituală a întregii nații. Dar, după opinia L.D., ar fi o publicație antiromânească. O mai mare ofensă adusă sentimentelor naționale și patriotice ale tuturor celor ce simt și cugetă românește nici nu se putea.

Și acum vă mai supunem atenției o surprinzătoare „perle” ce probează profunzimea de gândire, profesionalismul, logica și capacitatea de analiză a scenei politice românești actuale a doamnei L.D. După părerea domniei-sale, exprimate în interviul anunțat: „P.N.T.-c.d., Mișcarea anticomunistă din Timișoara (?), Societatea Timișoara și Asociația foștilor deținuti politici” ar fi „formațiuni politice de stînga (1?)”. De dreapta ar fi F.S.N., iar la extrema dreaptă se situează P.U.N.R. și Vatra Românească. Și mai adaugă L.D. că „Eugen Barbu, Corneliu Vadim Tudor și „România Mare”, deși nu constituie un partid, constituie un nucleu de extremă dreapta periculos, naționalist-șovin și antiromânească”.

Este un lucru elementar și unanim acceptat în întreaga lume după care factorul ce situează un partid sau o formațiune politică în dreapta, în centru, în stînga etc., evantaiul politic este reprezentat de doctrina și programul politic al unui partid sau mișcări politice. Am fi curioși să știm după ce criterii s-a condus L.D. în alcătuirea clasificării de mai sus. Poate că dinseși o fi în posesia unei doctrine și unui program politic secret al P.N.T.-c.d., care o îndreptățește să situeze acest partid pe aceeași aripă cu comuniștii. Pentru această revelație „istorică” și pentru „serviciile” făcute acestui partid, doamna doctor (docent?) L.D. merită felicitări.

Inițial am intenționat să comentez mai pe larg conținutul interviului, dar am ținut seama de lipsa de substanță și de probitate științifică a celor afirmate, de faptul că asemenea raționamente și concluzii întoarse cu susul în jos nu depășesc „profunzimea de gândire” a proverbiului Bulă. M-am decis, în final, la aceste câteva considerațiuni, vorba regretatului Constantin Tănase: „N-ai pe ce, bre!”

Ar mai fi de adăugat că L.D. în întreaga sa carieră de istoric a tipărit o singură carte: „România în vîltoarea anului 1939”, apărută în 1985. În această carte, considerațiile și aprecierile conținute vis-à-vis de partidele care ilustrează scena politică românească și de monarhie sînt diametral opuse vederilor de astăzi ale sale. Să nu mai vorbim de dărnicia elogierilor ce abundă la adresa „celui mai iubit...” dintre care spicuim: „Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu în primele rînduri ale manifestațiilor de la 1 Mai 1939 atestă aprecierea pe care Partidul Comunist a acordat-o meritelor sale geniale, discernămintului său politic, dirigenței și intransigenței revoluționare de care dăduse dovadă pînă atunci”. Cînd și-o fi schimbat L.D. cu 180 de grade opțiunile politice? De cînd a devenit o neinduplecată monarhistă?

Oricum, invocarea autorității conferite de un titlu științific (și arogarea altuia — docent — pe care nu-l are) nu poate în nici un caz servi ca argument unor începîți și stupidități. Cădoarea cu care le-a etalat în amintitul interviu la postul de radio B.B.C. este mai degrabă în măsură să readucă în memoria colegilor Ilustrei doamne „specialiste în istoria interbelică” dramaticul travaliu de circa 10—15 ani pe care l-a traversat pînă la atestarea titlului de doctor, titlu pe care, pe cit de greu l-a obținut, pe atît de ușor îl degradează sau, mai sîtu, l-o fi scos la sponzorizare.

Dr. MARIA COVACI

România Mare, 11, 42,
22 martie 1991